Република Србија
УПРАВНИ СУД
6 У. 10902/11
29.03.2012. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Х.Е.М.Ф, држављанина И, кога заступа пуномоћник М.Д.М, адвокат из Б, Улица ....., против тужене Комисије за азил Републике Србије, ради поништаја решења ..... од ..... године, у нејавној седници већа, одржаној дана 29.03.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца, држављанин И, изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије - Одсека за азил, број ..... од ..... године, којим је у ставу првом диспозитива, одбачен захтев за азил у Републици Србији тужиоца, држављанина И, од оца Х и мајке А, рођеног ..... године у граду К у И, у ставу другом диспозитива, обавезује се тужилац да, уколико нема други основ за боравак на територији Републике Србије, исту напусти, у року од 3 дана од дана правноснажности овог решења и Одсеку за азил врати личну карту за лице које тражи азил број ....., а у ставу трећем утврђено је да трошкова поступка није било.

У тужби поднетој Управном суду дана 05.10.2011. године, тужилац преко пуномоћника оспорава законитост одлуке туженог органа из свих разлога прописаних Законом о управним споровима. Наводи да је погрешно протумачено од стране управних органа да је тужилац могао кроз земље кроз које је пролазио да тражи азил, односно да је

могао да се обрати за заштиту надлежним органима у земљама кроз које је прошао. Наводи да је прошао кроз Турску, Грчку, Македонију, Мађарску, Италију, Аустрију, Немачку, Белгију, Холандију, Данску и Шведску, које се налазе на листи сигурних земаља, према Одлуци Владе Републике Србије, али сматра да је спорно да ли је заиста био у могућности да тражи азил, имајући у виду положај емиграната и тражилаца азила у поменутим земљама. Стога сматра да није управни орган требао да констатује да тужилац долази из сигурне треће земље и због тога да одбаци његов захтев за азил. Наводи да је пореклом из И и да се налази ван земље порекла, чиме сматра да је испуњен елемент дефиниције избеглице – елемент иностраности. Такође, наводи да постоји оправдани страх од прогона на страни тужиоца и да је изложен претњама од стране владајућих структура па не може да се обрати властима за помоћ и заштиту. Истиче да је од племенског савета у својој земљи осуђен на смрт, а имајући у виду да се ради о религијској земљи где се спорови решавају преко племенских савета а не преко судова, сматра да би био погубљен по повратку у И. Истиче да постоји код њега страх од прогона, па тиме испуњава и елемент прогона у законској дефиницији избеглице . Како би тужилац био несумњиво изложен прогону и убијен ако би се вратио у земљу порекла, односно у И, дошло би до повреде члана 2. и 3. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, па са свега наведеног предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је у смислу чл. 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

По налажењу суда, тужени орган је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, на које је примењен одговарајући материјални пропис, без повреде правила поступка од утицаја на решавање ове управне ствари, основано нашао да

решењем првостепеног органа од ..... године, није повређен закон на штету тужиоца. За овакву оцену тужени орган је дао разлоге које као довољне и у свему на закону засноване прихвата и овај суд.

Ово стога, јер из оспореног решења произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења одржана усмена расправа, те утврђено да је тужилац дошао из сигурне треће државе и да првостепени орган одлуком коју је донео није злоупотребио принцип сигурне треће земље, већ је у оквиру своје надлежности исправно применио одредбу члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу ("Службени гласник РС", број 107/07).

Наведеном одредбом је прописано да ће Канцеларија за азил одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако, између осталог, утврди да је лице које тражи азил дошло из у сигурне треће државе, осим ако докаже да та држава за њега није сигурна. Како је тужилац дошао из сигурне треће државе (Турска, Грчка, Македонија, Мађарска, Аустрија, Италија, Француска, Белгија, Холандија, Немачка и Данска) и како ни у једној није тражио азил, иако се наведене државе налазе на листи сигурних трећих држава Одлуком Владе Републике Србије од 17.08.2009. године, то је на основу цитираних одредби Закона о азилу захтев тужиоца одбачен. Наиме, у спроведеном управном поступку првостепени орган је нашао да је тужилац боравио у наведеним земљама или је кроз неку од наведених земаља пролазио непосредно пре доласка на територију Републике Србије, у којима је имао могућност подношења захтева за азил и у тим земљама не би био изложен прогону, мучењу, нељудском или понижавајућем поступку или враћању у државу у којој би његов живот, безбедност или слобода били угрожени. Даље, а из члана 2. Закона о азилу, произлази да је надлежни орган дужан да прихвати да је држава сигурна уколико се налази на листи коју је Влада Републике Србије утврдила, под условом да утврди и да је тражилац азила имао могућност да у тој држави поднесе захтев за азил. Према томе по налажењу туженог органа, Канцеларија за азил неће одбацити захтев, већ ће се ипак упустити у испитивање услова за признавање азила и у случају да је лице дошло из земље која се налази на листи сигурних земаља коју је утврдила Влада, али само онда када то лице докаже да та држава за њега није сигурна, што истовремено допушта могућност да лица која су боравила и у тим државама поднесу захтев за азил у Републици Србији. Како је тужилац боравио у многим државама и није имао никаквих проблема са даљим боравком у тим државама, у току поступка је утврђено да тужилац није доказао да те државе за њега нису сигурне, због чега је тужени нашао да је

првостепени орган правилно донео одлуку као у диспозитиву ожалбеног решења.

Код овако утврђеног чињеничног и правног стања, и по схватању Управног суда, правилно је нашао првостепени орган да тужилац у конкретном случају није имао проблема за време боравка у сигурним трећим државама и имао је у тим државама могућност подношења захтева за азил, у којима не би био изложен прогону, мучењу, нељудском или понижавајућем поступку или враћању у државу у којој би његов живот, безбедност или слобода били угрожени, те правилно применио одредбу члана 33.став 1. тачка 6. Закона о азилу када је закључио да тужилац није имао проблема за време боравка у наведеним државама и није доказао у току поступка да ове земље за њега нису сигурне. Стога је правилно тужени орган оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиоца, изјављену против решења првостепеног органа од ..... године, при чему је правилно ценио жалбене наводе.

Суд је ценио тужбене наводе, али налази да су исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, нити се прилажу докази који би да су били цењени довели до другачије одлуке у овој управној ствари.

Са напред изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе чл. 40. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.03.2012. годоине, 6 У. 10902/11

Записничар,
Весна Оташевић,с.р.

Председник већа - судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ